

Debreceni Ítéltábla

Bf.III.24/2026/9.

A Debreceni Ítéltábla mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2026. június 4. napján megtartott fellebbezési tárgyalás alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt Terhelt1 ellen indított büntetőügyben a Debreceni Törvényszék 2025. december 3. napján kihirdetett 24.B.367/2025/21. számú ítéletét megváltoztatja a következők szerint.

Az eljárás során Bnyt. 14/25/2. szám alatt lefoglalt lila kötött sál lefoglalását megszünteti és 3tanú (Cím5) vagyoni érdekelt részére kiadni rendeli.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja azzal, hogy az elsőfokú bíróság 2025. november 10. napján előkészítő ülést is tartott.

A lefoglalás megszüntetése után kiadni rendelt bűnjelek kapcsán figyelmezteti a jogosultakat, hogy ha e jogerős határozat közlésétől számított három hónapon belül nem veszik át a dolgot, akkor a dolog az állam tulajdonába kerül.

A szabadságvesztésbe beszámítja a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 16.800 (tizenhatezer-nyolcszáz) forint bűnügyi költség megfizetésére az állam javára.

A vádlott lakcíme helyesen: cím11. szám, tényleges tartózkodási helye: Tiszaörsi Országos Büntetés-végrehajtási Intézet.

A határozat ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A Debreceni Törvényszék rendelkező rész szerinti ügydöntő határozatában Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés büntettének kísérletében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 160. § (1) bekezdés]. Ezért 8 év börtön fokozatú szabadságvesztésre, mellékbüntetésül 8 év közügyektől eltiltásra ítélte és megállapította, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelek elkobzásáról, lefoglalásának megszüntetéséről és kiadásáról, megsemmisítéséről, illetve az iratok részeként történő kezeléséről, továbbá kötelezte a vádlottat 985.391 forint büntügyi költség megfizetésére.

[2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen – a kihirdetést követően nyomban – az ügyész a vádlott terhére súlyosítás végett, hosszabb tartamú szabadságvesztés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabása, a védő elsődlegesen felmentés, másodlagosan a büntetés enyhítése érdekében fellebbezett.

[3] A Hajdú-Bihar Vármegyei Főügyészség B.151/2025/76. szám alatt benyújtott fellebbezése részletes írásbeli indokolásában arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság túlzott jelentőséget tulajdonított az enyhítő körülményeknek, ugyanakkor a súlyosító körülményeket nem értékelte kellő nyomatékkal, így a 10 év középértékhez képest eltúlzottan enyhe büntetést szabott ki a vádlottal szemben, amelyek nem szolgálják kellően a büntetési célokat, ezért a büntetés súlyosítása indokolt.

[4] A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.366/2025/9. számú átiratában az ügyészi fellebbezést kisebb módosítással tartotta fenn. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat túlnyomó részt betartotta és olyan fokú eljárási szabálysértést sem követett el, ami a felülbírálatot akadályozná, azonban számos relatív hibát vétett a tanúk kioktatása, nyilatkoztatása, valamint a védői díj megállapítása során, továbbá elmulasztotta az igazságügyi orvosszakértői vélemény, illetve annak kiegészítése, a vádlott betegségeit alátámasztó orvosi dokumentumok, az igazságügyi elmeorvos-, és pszichológus szakértői vélemények, a vádlott és a sértett testmagasságát és testsúlyát rögzítő rendőri jelentés, valamint a bűnjelről készült rendőri jelentés és fényképmelléklet ismertetését. Ez utóbbi eljárási szabálysértés kiküszöbölése érdekében bizonyítást kell elrendelni, és a másodfokú bíróságnak a Be. 594. § (1) bekezdése alapján, a Be. 600. § (1) bekezdés b) pontjára tekintettel tárgyaláson kell ismertetnie a fenti szakértői véleményeket és okiratokat, ily módon kiküszöbölve a részbeni megalapozatlanságot. A tényállás ugyanis több hiányosságban szenved, így nem tartalmazza a vádlott személyiségére vonatkozó szakértői megállapításokat, fizikai, testi paramétereit és betegségeit, valamint tanúl sértett testi paramétereit. Mindezek pótlása mellett a tényállást szükséges korrigálni a fojtogatás időtartamának, a vádlott lakóhelyének, valamint letartóztatását megelőző jövedelmének pontos megjelölésével a rendelkezésre álló iratok alapján.

[5] A fenti hiányosságok kivételével a törvényszék ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, bizonyítékértékelő tevékenységéről számot adott, a kiegészített tényállás megalapozott és a másodfokú eljárásban is irányadó. A mérlegelt bizonyítékok alapján törvényesen vont következtetést a vádlott bűnösségére, ezért a felmentést célzó védelmi fellebbezés eredményre nem vezethet.

[6] A cselekmény minősítését illetően azonban a törvényszék tévedett, amikor a vádlott cselekményét alapeseti és nem minősített emberölésben mondta ki. A vádlott ugyanis tisztában volt azzal, hogy erőfölénye miatt a nyaksállal történő összeszorítása, különösen kétszeres rátekeréssel a sértett halálát okozza, két helyszínen kitartó módon, újra és újra nekikezdve, mintegy 8 percen keresztül próbálta a sértett életét elvenni minden dühét beleadva, számolva a lehetséges következményekkel is, szándékát mintegy harmincszor hangoztatva, ölési cselekményét egyenes szándékkal, és különös kegyetlenséggel követte el. A sértett az elkövetés során komoly halálfélelmet élt át, a védekezése során kimerült, de végig harcolt és küzdött a vádlott brutális, gátlástalan cselekménye ellen. Helyes volt ugyanakkor az önkéntes elállás hiányára vont következtetés, mivel a cselekmény befejezésének elmaradása a sértett védekezésének és a vádlott egészségi állapotának volt köszönhető. Az indokolásból szükséges mellőzni a [22] bekezdés első mondatát, mivel az előre kiterveltséget igazolni nem lehetett, és a [26] bekezdés utolsó sorából a „hisztizett” kifejezést, tekintve, hogy a sértett reakciói nem voltak indokolatlanul eltúlzottak.

[7] Az elsőfokú bíróság helytállóan vette számba a súlyosító és enyhítő, a büntetés kiszabása során értékelhető körülményeket, azonban a helyes minősítésre tekintettel a büntetési tétel immáron 10-20 évig vagy életfogytig tartó szabadságvesztés, a középmérték 15 év, ezért a bűncselekmény tárgyi súlyára, a vádlott társadalomra veszélyességére, valamint az egyéb büntetéskiszabási körülményekre tekintettel a büntetések súlyosítását, továbbá az elkövetés eszközéül használt sál 3tanú tulajdonos, mint vagyoni érdekelt részére történő kiadását, a bűnjelek bevételezési helyének feltüntetését, a kiadni rendelt bűnjelek tekintetében a kioktatások pótlását, valamint az elsőfokú ítélet kihirdetésétől letartóztatásban töltött idő beszámítását, egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

[8] A védő fellebbezése írásbeli indokolásában mind a felmentésre, mind a büntetés enyhítésére irányuló fellebbezését változatlan tartalommal fenntartotta, továbbra is arra hivatkozott, hogy a vádlottat nem az ölés szándéka vezérelte, az elkövetés eszköze (puha kötött anyagú sál), a vádlott fizikai állapota és az orvosszakértő által igazolt kisebb erőbehatás nem vezethetett volna a sértett megöléséhez. A tényállás megalapozottsága esetén legfeljebb súlyos testi sértés büntettének kísérlete állapítható meg a vádlott terhére. Ölési szándék hiányában nem értett egyet az eltérő jogi minősítés, azaz a különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntettének kísérlete megállapíthatóságával sem, mivel a sértett az átlagost jóval meghaladó fizikai és lelki szenvedése nem igazolható. Másodlagos indítványát összességében azzal indokolta, hogy a feltárt enyhítő körülmények és az igazságügyi pszichológus szakértő által megerősített, a cselekményeket megelőző vádlotti lelki állapot és a cselekmény kialakulásához vezető körülmények alapján a büntetés enyhítése indokolt.

[9] Az ítéltábla – a fellebbviteli főügyészési indítványt alaposnak találva – a törvényszék ítéletének felülbírálatát a Be. 600. § (1) bekezdés b) pontja alapján tárgyaláson végezte el.

[10] A tárgyaláson ismertette a vádlott vonatkozásában készült igazságügyi orvosszakértői, elmeorvos- és pszichológus szakértői véleményeket (V:314/1-2025. szakértő2, V:315/2025. szakértő3 – szakértő2, V:482/2025. szakértő1), a vádlott valamennyi orvosi dokumentumát (Debreceni Egyetem Klinikai Központ, BV Egészségügyi Központ), tanúl sértett vonatkozásában készült igazságügyi orvosszakérői véleményt (V:314/2025. szakértő2), a vádlott és a sértett testi paramétereire vonatkozó rendőri jelentést, továbbá a bűnjelként lefoglalt sálról készült rendőri jelentést és fényképmellékletet.

[11] A tárgyaláson a főügyészség képviselője súlyosításra irányuló, fentiek szerint indokolt fellebbezését változatlan tartalommal fenntartotta, álláspontja szerint a másodfokú bíróság által tartott tárgyalás alapján a tényállás a szükséges körben kiegészíthető és a tényállás megalapozottá tehető. Az emberölés minősített esete, a különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés kísérlete kétséget kizáróan megállapítható a vádlott terhére, ezért önkéntes elállás hiányában a büntetések súlyosítása indokolt.

[12] A védő a fellebbezése irányát és indokolását változatlan tartalommal ugyancsak fenntartotta, elsődlegesen a vádlott felmentését, másodlagosan – a vádlott tagadására tekintettel, mivel nem állt szándékában a sértett életének kioltása - testi sértés büntette kísérletének megállapítását kérte a keletkezett sérülések alapján, míg harmadlagosan a büntetés enyhítését, egyúttal az ügyési indítványok elutasítását kérte.

[13] A vádlott az utolsó szó jogán úgy nyilatkozott, hogy a hangfelvétel alapján megérdemli az ítéletet, nem tudta magát türtőztetni, mert a sértett folyamatosan hazudozott, pedig akkor már rég volt valakije. Kérte, hogy a bíróság vegye figyelembe, hogy soha nem volt büntetve, egyebekben csatlakozott a védő által elmondottakhoz.

[14] A fellebbezések kisebb részben, a bűnjelek vonatkozásában megalapozottak, egyebekben nem alaposak az alábbiak szerint.

[15] Az ítéltábla a törvényszék ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt – az elsőfokú ítélet ellen bejelentett perorvoslatok irányára tekintettel – teljes terjedelmében bírálta felül a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján. Teljes revízió keretében vizsgálta az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit,

valamint az indokolás helyességét, és az eljárási szabályok megtartását is. Emellett hivatalból döntött a Be. 590. § (7) bekezdésének előírása alapján az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekről.

[16] A felülbírálat során mindenekelőtt megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást alapvetően a perrendi szabályok megtartásával folytatta le, nem vétett sem abszolút [Be. 608. § (1) bekezdés a)-h) pont], sem olyan relatív perjogi hibát [Be. 609. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a)-d) pont], amely az eljárás törvényességét befolyásolva az érdemi felülbírálatot kizárta volna, és az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását eredményezte volna, eljárása során azonban több relatív eljárási hibát is vétett a következők szerint.

[17] Relatív eljárási szabálysértésnek minősült - a szakértők meghallgatását megelőzően véleményeik, illetőleg releváns okirati bizonyítékok ismertetésének elmulasztása [Be.530.§ (1) bekezdés, 531.§ (1) bekezdés] mellett - az előkészítő ülés hatánapjára a tanúk idézése, illetve az előkészítő üléssel egyidejűleg két tárgyalási nap idő előtti kitűzése [Be. 500. § (1) bekezdés, 509. § (1) bekezdés], a bűnösség be nem ismerését követően a Be. 506. § (3)-(6) bekezdéseiben, valamint a Be. 507-508. §-aiban foglaltak vizsgálatának és alkalmazásának elmulasztása, a tanúk irreleváns vallomástétel megtagadási okokra történő kioktatása [Be. 179.§ (1)-(2) bekezdés], a mentességi jogával élő tanú (tanú2) nyomozás során tett vallomásának ismertetését követően történő nyilatkoztatása [Be. 175.§.(3) bekezdés], az ítélet meghozatalát és kihirdetését követően meghozott kirendelt védői díj megállapítása és a bűnügyi költségbe történő előzetes beszámítása (Be. 549.§.).

[18] Mivel a fenti eljárási hibák közül a szakértői vélemények és a releváns okirati bizonyítékok ismertetésének elmulasztásával járó – és az alábbiak szerint az elsőfokú ítélet részbeni megalapozatlanságát eredményező – szabálysértést az ítéltábla tárgyalás tartásával és bizonyítás lefolytatásával pótolta, ugyanakkor a további kisebb eljárási hibák – bár azok utólagos orvoslására a másodfokú eljárásban már nem volt lehetőség – a vádlott védelemhez való jogát nem sértették, a tisztességes eljárás sérelmével nem jártak és nem voltak kihatással sem a bűnösség megállapítására, sem a büntetés kiszabására, a másodfokú felülbírálatnak nem képezték akadályát.

[19] Ezt követően az ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozottságát vizsgálta a Be. 592.§ (1) és (2) bekezdései alapján.

[20] A törvényszék – a fentiekben részletezettek kivételével - széleskörű bizonyítási eljárást folytatott le, ügyfelderítési kötelezettségének igyekezett eleget tenni, ítélete azonban – az előzőek szerint - kis részben megalapozatlan maradt, részben iratellenesség, részben hiányos megállapítás, részben pedig felderítetlenség okán [Be. 592. § (2) bekezdés a), c) és d) pont], a vádlott és a sértett testi paramétereit, a vádlott fojtogatási cselekményének

időtartamát, a sérülések keletkezési módját és részben az erőbehatások nagyságát illetően. Emellett az ítélet több elírási és leírási hibát is tartalmazott.

[21] Mivel a megalapozatlanság a Be. 592. § (1) bekezdés a) és b) pontjaira figyelemmel nem volt teljes, ténybeli okból nem jöhetett szóba az ítélet hatályon kívül helyezése, a részbeni megalapozatlanság pedig a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján kiküszöbölhető volt a tényállás helyesbítésével és kiegészítésével részben az ügyiratok tartalma, ténybeli következtetés, illetve a felvett bizonyítás alapján, valamint az elírási hibák a Be. 453.§ (1) és (6) bekezdései alapján. A részbeni megalapozatlanság kiküszöbölése egyébként az ítéltábla számára a másodfokú eljárásban kötelező volt, mivel azt a törvény mérlegelést nem tűrő kötelezettségévé teszi (BH2019. 220., Kúria Bhar.I.166/2019., EBH2018.B.8, Kúria Bt.III.1311/2017., EBH2019.B.9, Kúria Bhar.III.1436/2018.).

[22] A személyi rész (elsőfokú ítélet [3] bekezdés) hiányosan tartalmazta a vádlott személyi körülményeire vonatkozóan megállapított tényeket [Be. 561. § (3) bekezdés b) pont], ezért azt az ítéltábla az alábbiakkal egészíti ki:

- a vádlott - letartóztatását megelőzően - *napi bejelentéssel a cég1 Kft. alkalmazásában állt*, havi nettó jövetelme *összeg* volt,
- az elkövetés idején az alábbi betegedésekben szenvedett: pitvarremegés utáni állapot, kardioverzió utáni állapot, tágulásos szívizomelfajulás, csökkent balkamra funkció, tüdőverőér rögösödés utáni állapota, a kéthegyű és a háromhegyű billentyűk enyhe elégtelensége, májmegnagyobbodás, rekeszsérv,
- a vádlott személyisége megfelelő tartással nem rendelkező, erkölcsi, jellembeli gyengeségek, felelősségvárító viszonyulás, énes beállítódás, mások hibáztatására való hajlam, jogosultságtudat jellemzi, emellett feszültségre, ingerlékenységre, indulatos megnyilvánulásokra hajlamos, alkalmazkodási nehézségei vannak, érzékeny, sértődékeny.

[23] A történeti tényállás [4], [5], [10], [11] és [13] bekezdéseit a következők szerint helyesbíti és egészíti ki:

- a [4] bekezdés második sorában a „jelenleg” szót „*a cselekmény idején*”- re helyesbíti,
- az [5] bekezdés második sorában a vádlott és a sértett lakcímét pontosítja *1cím.* számra,
- a [10] bekezdés hatodik mondatát kiegészíti azzal, hogy: A vádlott 200 cm magas és az elkövetés idején 105 kg testsúlyú, míg tanúl sértett 154 cm magas és 74 kg testsúlyú volt.
- a [11] bekezdés ötödik mondatát akként pontosítja, hogy: „a vádlott több mint 8 *percen* keresztül, *megszakításokkal* fojtogatta a sértettet, azonban a sértett védekezése és szívbetegségéből adódó gyenge fizikai állapota miatt elfáradt...”,
- a [13] bekezdést akként pontosítja, hogy a sértett az alsó ajak bal oldalának zúzódását és felületes hámphorzsolását *ökölütéstől*, a mellkasfal bal oldalán elszenvedett zúzódásos

sérülést *ráesés folytán* szenvedte el, amelyek 1-1 rb. *kis-közepes* erejű erőbehatás eredményei voltak.

[24] A kiegészítések és helyesbítések a személyi részt illetően az igazságügyi orvos-, elmeorvos és pszichológiai szakértői vélemények megállapításain és a vádlott vallomásain, a történeti tényállás tekintetében a hangfelvétel és a tanúl sértett vonatkozásában tett igazságügyi orvosszakértői megállapításokon alapultak. A további kisebb pontosításokra a közérthetőség kedvéért, illetve leírási hiba miatt volt szükség.

[25] A fentiek szerint helyesbített és kiegészített tényállás most már megalapozott és irányadó a másodfokú eljárásban a Be. 593. § (3) bekezdése alapján. Megalapozott tényállás esetén a bizonyítékok felülvizsgálásának tilalma folytán a másodfokú eljárásban az elsődleges, felmentésre irányuló védelmi fellebbezés nem vezethetett eredményre. Az ítélet teljes megalapozatlanságát eredményező ok hiányában, vagy a részbeni megalapozatlanság orvoslását követően ugyanis a másodfokú bíróság a határozatát a tényálláshoz kötöttség elvéből adódóan az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, melynek jogszabályi alapja a Be. 167. § (3)-(4) bekezdése, amely szerint a bizonyítékoknak nincs törvényben előre meghatározott bizonyító erejük. A bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg. Ezáltal biztosított a bizonyítékok hitelt érdemlőségének meggyőződés szerinti szabad értékelése és védett a mikénti mérlegelése, ami a bizonyíték bizonyító ereje, felülmérlegelésének főszabály szerinti tilalmát, a közvetlen bizonyítékvizsgálat, bizonyítékkal szembesülés tiszteletben tartását jelenti [Kúria Bhar.III.1201/2018/10.]

[26] A bizonyítékok felülmérlegelésének tilalma annyit jelent, hogy a fellebbviteli bíróság nem dönthet másként egy bizonyíték hitelességéről, mint ahogyan azt az elsőfokú bíróság tette (BH2019.B.9.II.).

[27] Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás során az ügy eldöntése szempontjából lényeges bizonyítékokat megvizsgálta. Kihallgatta a vádlottat, tanúl sértettet és családtagjaikat, 3tanút, tanú2t, valamint a helyszínre érkező mentőápolók közül tanú5ot, tanú4 tanú vallomását pedig felolvasás útján tette a bizonyítás anyagává. Emellett meghallgatott valamennyi szakértőt és tárgyaláson lejárás útján a bizonyítás anyagává tette a sértett által készített hangfelvételt, amely bizonyíték perdöntő jelentőségű volt, tekintve, hogy a történeteknek közvetlenül csak a vádlott és a sértett volt részese. Bár az elsőfokú bíróság az ítélet indokolásának [16] bekezdésében csupán utalt rá, a vádlott az eljárás kezdeti szakaszában, a nyomozó hatóság előtt két alkalommal is úgy nyilatkozott, hogy a sértett száján és oldalán lévő sérülések úgy keletkeztek, hogy a macskán átesett és megütötte magát, tagadta tehát a bűncselekmény elkövetését, a sértetti vallomás és az azzal teljesen egybecsengő hangfelvétel tartalma alapján az eseményt követő „megbeszélésüknek” megfelelően. Harmadik kihallgatása során végül ténybelileg beismerte a sértettel szemben tanúsított agresszív viselkedését, azt, hogy a sértett magatartása őt feldühítette, és azt is elismerte, hogy egy sállal próbálta elhallgattatni, azt azonban tagadta, hogy meg akarta volna fojtani, csupán szerette volna, hogy elmondhassa neki, amit akar. Tagadta ölési szándékát és

közvetetten a szándékos bántalmazást is, hiszen vallomása szerint a sértett bordasérülése megbotlása és az ágyra esése, míg szájsérülése a sál meghúzása közben keletkezett, mintegy véletlen ütés eredményeként. Nem tagadta, hogy az is felmerült benne, hogy a sértett kezét és lábát is megkötözi, de végül ezt a gondolatot elvetette. Szájának befogása egy hirtelen támadt gondolat volt, erős felindulásból cselekedett, de megbánta tettét és többször bocsánatot kért a sértettől. A bántalmazás módját illetően vallomása azonban megdőlt, ezért az elsőfokú bíróság a tényállás ezen részét tanú1 sértett vallomása, a vallomását alátámasztó tanú2 tanú vallomása, a hangfelvétel tartalma, a sértettől közvetlenül utóbb értesülő tanúk vallomásai, az orvosi dokumentumok, valamint az igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján állapította meg. Összességében, a személyi és tárgyi bizonyítékokat a törvényszék a logika szabályainak megfelelően, külön-külön és összességében is értékelve tényállását túlnyomó részben mérlegeléssel állapította meg, a bántalmazás módját illetően a vádlotti állítást egyetlen bizonyíték sem támasztotta alá.

[28] Az elsőfokú ítélet ezen bizonyítékok értékelését tartalmazó része azonban több korrekciót is igényelt, így a [16] bekezdés ötödik mondata, miszerint „a vádlotti vallomás szerint a sértett kinevelte őt, hogy kopasz és fogatlan, így *nem* szeretne már egy ilyen embert”, a [19] bekezdés pedig akként, hogy tanú4 tanú vallomását a bíróság felolvasás útján tette a bizonyítás anyagává, így nyomozás során tett vallomását vette a bíróság alapul. Az indokolás [20] bekezdésében több ponton volt szükséges pontosítani szakértő2 igazságügyi orvosszakértő tárgyaláson tett nyilatkozatában elhangzottakat is (/19. jegyzőkönyv alapján), e szerint a [20] bekezdés második mondata helyesbítendő azzal, hogy az orvosi dokumentumok teljeskörűen leírták az elszenvedett *sérüléseket* (bántalmazások helyett), a harmadik mondata azzal, hogy „amennyiben tanú1 sértett korábban testi sérüléseket szenvedett volna el, az orvosi iratok azokat is tartalmazták volna”, mellőzve a *nem* szót. Mellőzni kellett a [20] bekezdés következő mondatból a vádlott rögzített sérüléseinek *kizárólagosan* február 17-én történő keletkezésére utalást is. A [21] bekezdés nyolcadik mondat akként korrigálandó, hogy a szakértő fenntartotta azon véleményét, hogy a puha sállal idő kellett ahhoz, hogy a vádlott a sértettet ténylegesen megfojtsa, „ehhez a kisebb *helyett* nagyobb erőbehatásra lett volna szükség”. Ugyanezen bekezdés tizedik mondata korrigálandó annyiban, hogy „az orvosszakértő hangsúlyozta, hogy ha a sértett időben *nem állt volna fel*, akár a sál hagyhatott volna hámlasztó hatású sérüléssel nyomot a nyak bal részén”. Szintén ugyanezen bekezdésből mellőzendő azon mondat, miszerint „szakértő2 igazságügyi orvosszakértő szerint az egész cselekménysorozat a fojtogatásra irányult, vagyis arra, hogy a sértett megfulladjon.”, mivel ezen megállapítás nem szakértői kompetencia. A [28] bekezdés első mondatának első része ugyancsak mellőzendő, miszerint „A bíróság hajlott szakértő2 igazságügyi orvosszakértő véleménye felé.” Végül a [28] bekezdést a [21] bekezdés részének tekintette, mivel az az igazságügyi orvosszakértői vélemény megállapításait rögzítette.

[29] Megjegyzendő, hogy a védelmi fellebbezés valójában semmilyen konkrét részbeni vagy teljes megalapozatlansági hibát nem jelölt meg, valamint nem hivatkozott az indokolási kötelezettség megsértésére sem, összességében nem a tényállást, hanem az ölési, illetve testi sértés okozására irányuló szándék megállapíthatóságát, ezáltal a minősítést vitatta.

[30] A felülbírálat során az ítéltábla nem észlelt olyan körülményt, amely a vádlott felmentését vagy az eljárás megszüntetését eredményezte volna, a törvényszék büntethetőségi

akadály hiányában törvényesen vont következtetést a vádlott bűnösségére, és a bűncselekmény jogi minősítése is helyes volt, a cselekmény eltérő minősítésére nem volt alap, sem az ügyészi, sem a védői indítványnak megfelelően, az alábbi indokok alapján.

[31] A jogi indokolás revíziója kapcsán azonban mindenképp annak rögzítése szükséges, hogy a vádlott aktuális tudattartalmára, ezáltal szándékára a Kúria 3/2013. Büntető Jogegységi határozat iránymutatása alapján elsősorban a feltárt alanyi és tárgyi tényezőkből lehet következtetést vonni. A tárgyi tényezők körében helyesen jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy az elkövetéshez használt eszköz, a kötött sál alkalmas volt a fojtás módszerével emberi élet kioltására, mellőzendő volt ugyanakkor a [30] bekezdésből azon elsőbírői megállapítás, miszerint ezen eszköz nem volt „a legtökéletesebbnek mondható”. Az elkövetés körülményei és módja tekintetében rögzítendő továbbá, hogy köztudomású tény és nem orvosszakértői kérdés az, hogy akár valamilyen eszközzel, akár pusztá kézzel történő fojtás rövid időn belül a sértett halálához vezethet. Emellett jelen ügyben a vádlott kijelentései, így a mintegy harminc alkalommal, különböző formákban hangoztatott (Hát én most kinyírlak! Máma véged van! Megöllek! Meghalsz! Nem baj, ha húsz évet ülök!) megölésre irányuló kijelentései, azok hangsúlya, hangereje kiemelt jelentőséggel bírtak, ahogy a vádlott cselekmény elkövetése utáni magatartása is, a sértett rábírása arra, hogy sérüléseinek keletkezési módját a külvilág előtt elhallgassa, illetve más magyarázatot adjon erre, ezen körülmények mind egyértelműen ölési szándékát támasztották alá. Az alanyi tényezők körében a vádlott igazságügyi elmeorvos- és pszichológus szakértő által is igazolt személyi tulajdonságai – feszültségre, ingerlékenységre, indulatos megnyilvánulásokra való hajlama, énes beállítódása és felelősségelhárító viszonyulása –, a féltékenységekben megnyilvánuló indító ok (motívum), a sértett orvul, hátulról történő támadása, a cselekmény véghezvitelét megelőző pszichikus folyamat, kapcsolatuk természete, illetve hogy éppen válófélben voltak, azonban a vádlott ezt még elengedni nem tudta, ugyancsak ölésre és nem testi sértésre irányuló szándékát erősítették.

[32] Összességében, ezen tényezőket összehátasukban elemezve, kétség kívüli következtetés volt arra vonható, hogy a vádlott szándéka a sértett életének kioltására irányult, cselekményének következményeit kívánva, azt egyenes szándékkal követte el (Btk. 7. § első fordulat). E körben szükséges volt azonban kiigazítani a jogi indokolás [29] bekezdése első mondatának második felét, a vádlott szándéka kétséget kizáróan ugyanis nem emberölés büntett *kísérletének* elkövetésére, hanem helyesen emberölésre, azaz a sértett életének kioltására irányult.

[33] A súlyosabb eredmény elmaradásának okát illetően, az egyértelműség kedvéért rögzíti az ítéltábla, hogy a rendelkezésre álló bizonyíték (hangfelvétel) alapján a sértett 31 percig tartózkodott a vádlott által lakott házban, bántalmazása, fojtogatása mintegy 8 percen keresztül tartott, azonban megszakításokkal zajlott, a sértett ugyanis folyamatos könyörgéssel, majd a vádlott meggyőzésével próbálta őt eredeti szándékától eltántorítani, de nemcsak verbálisan, hanem fizikailag is folyamatosan védekezett, amikor alkalma volt rá, a kezét megpróbálta a sál és az arca közé helyezni, illetve szabadon maradt kezével a vádlottat megpróbálta a combján megcsípni, eképpen a sértett eredményes védekezése és a vádlott cselekmény elhúzóására visszavezethető, folyamatosan gyengülő fizikai állapota együttesen vezettek a súlyosabb eredmény elmaradásához. Jelen ügyben az elkövetés módja miatt

jelentőséggel bírt az is, hogy a vádlott a sértetthez képest jelentős magasság és súlybeli fölényben is volt, továbbá nem volt figyelmen kívül hagyható az sem, hogy bár a vádlott betegségeinél fogva valóban gyengébb fizikai állapotban volt, általa elismerten is fizikai munkából élt, villanyoszlopok szerelésével foglalkozott a cselekmény idején.

[34] Szükséges rögzíteni még, hogy tekintettel arra, hogy a vádlott a szándékos bűncselekmény elkövetését megkezdte, de nem fejezte be, cselekménye a Btk. 10. § (1) bekezdése szerint kísérleti szakban rekedt.

[35] A jogi indokolásból végül mellőzendő volt a [26] bekezdésből a sértett *hisztizésnek* minősített védekezésére utalás, tekintettel arra, hogy az ezen kifejezés nyelvtani értelme szerint eltúlzott, ok nélküli cselekvőiségre utal, amelyről jelen esetben nem volt szó, míg a [27] bekezdés utolsó mondatában az adalék szó az *adat* szóval volt pontosítandó.

[36] Az elsőfokú bíróság a minősítés kapcsán helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a vádlott cselekménye nem volt sem erős felindulásban elkövetettnek, sem előre kitervelten elkövetettnek minősíthető. A lefolytatott bizonyítási eljárás és megállapított tényállás alapján a cselekmény tervszerű, célzatos, a véghezvitel helyét, idejét, módját előre átgondoló, felmérő magatartás a vádlott részéről nem volt tetten érhető, ugyanakkor, bár a vádlott kétségkívül felindult állapotban cselekedett, az nem méltányolható okból származott. Az erős felindulásnak méltányolható okból származása akkor lett volna megállapítható, ha az bizonyos fokig igazolható, erkölcsileg menthető lett volna és az ítéleti tényállásban szerepelt volna olyan sértetti magatartás, ami ténybeli alapot nyújthatott volna a méltányolható okból származó erős felindulás megállapítására (Kúria Bfv.III.78/2018/5.).

[37] Nem értett egyet az ítéltábla a fellebbviteli főügyészség azon álláspontjával, miszerint a vádlott cselekménye különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntette kísérleteként minősül. A különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés megállapításánál elsősorban emberiességi, valamint erkölcsi szempontok a meghatározók. A különös kegyetlenség fogalma alá az átlagosat lényegesen meghaladó szenvedéssel járó, rendkívüli embertelenséggel, brutalitással, gátlástalanul, az emberi méltóság mély megalázásával vagy az elkövető emberi mivoltából kivetkőzve véghez vitt ölési cselekmények vonhatók. Az elkövetés embertelenségére elsősorban a sértettnek okozott sérülések száma, súlya és jellege alapján lehet következtetni. Az elkövető tudatának továbbá az elkövetés idején át kell fognia a végrehajtás különös kegyetlenségét is, ezzel kapcsolatos tudattartalmára a sérülések számából, a bántalmazás hosszan tartó, elhúzódó voltából, a sértett látható szenvedéséből, illetőleg a sértettnek a végrehajtás ideje alatt tanúsított magatartásából vonható következtetés (Kúria 3/2013. Büntető Jogegységi határozat II/4.).

[38] Abban az esetben minősül tehát különös kegyetlen módon elkövetettnek az emberölés, ha az rendkívüli embertelenséggel történik, és a cselekmény a sértettnek olyan szintű testi szenvedést vagy lelki gyötrelmet okoz, amely az ember életének kioltásával

általában együttjáró szenvedést, gyötrelmet is lényegesen meghaladja. Nem csupán a fizikai ráhatással járó fájdalomérzetnek van tehát jelentősége, hanem annak a lelkiállapotnak is, amibe az elkövetés folytán a sértett kerül. A fojtogatás, mint elkövetési mód ugyanakkor önmagában általában nem alapozza meg az emberölés különös kegyetlenséggel való minősítését (BH2003.490). Jelen ügyben a sértett 8 napon belül gyógyuló, könnyű testi sérüléseket szenvedett, és kétség kívül igazolható halálfelelme is, azonban mivel verbális és fizikai adekvát védekezéséből következően végig eszméleténél maradt és a vádlott bár viszonylag hosszabb időn keresztül próbálta véghez vinni cselekményét, több alkalommal meg kellett szakítania, részben a sértett sikeres védekezése, részben saját fizikai állapota miatt, ezért az ítéltábla álláspontja szerint a különös kegyetlenség megállapíthatóságához elégséges testi vagy lelki gyötrelmet nem volt igazolható (BH2025. 131). A bírói gyakorlatot is áttekintve, nem volt figyelmen kívül hagyható az sem, hogy a vádlott a sállal történő fojtási cselekvése mellett további többletmagatartást nem végzett, amely a különös kegyetlenség megállapíthatóságát eredményezte volna (Kúria Bfv.693/2025/9.).

[39] A teljesség kedvéért megjegyzést érdemel, hogy az emberölésnek szerelemföltésből elkövetése nem minősül aljas indokból elkövetettként sem (BH2003. 490.III.), ezért a vádlott cselekménye e minősítő körülmény megállapítására sem volt alkalmas.

[40] Végül szükséges kitérni a következőkre is. A Btk. 10. § (3) bekezdése értelmében a büntetést korlátlanul enyhíteni vagy mellőzni is lehet, ha a kísérletet alkalmatlan tárgyon, alkalmatlan eszközzel vagy alkalmatlan módon követik el. Ugyanezen szakasz (4) bekezdés a) pontja szerint továbbá nem büntethető kísérlet miatt, akinek önkéntes elállása folytán marad el a bűncselekmény befejezése. Alkalmatlan kísérletről azonban jelen ügyben nincs szó, mind az elkövetés tárgya, mind eszköze, mind módja alkalmas volt a tényállás megvalósítására. Jelen ügyben – ezek közül - a véghezvitel módjának esetleges relatív alkalmatlansága merülhetett volna fel, tekintettel azonban arra, hogy az eredmény elmaradása nem kizárólag azon múlt, hogy a vádlott ne lett volna képes megfelelő erő kifejtésére, ez sem jöhetett szóba. A légzőnyílások, így a száj és az orrnyílások tartós, illetve megfelelő erejű elzárása, a fojtogatás köztudomású tényként alkalmas eszköze az élet kioltásának, az pedig, hogy az jelentős részben a sértett hosszas és kitartó ellenállása folytán nem vezetett a halálához, az elkövetés módját nem teszi alkalmatlanná, csak annak ereje és ideje bizonyult a vádlott szándéka ellenére ahhoz elégtelennek (BH2025. 131.).

[41] Önkéntes elállás pedig azért nem volt megállapítható a vádlott javára, mert a halálos eredmény bekövetkezése részben a sértett folyamatos verbális és fizikai ellenállásának, lélekjelenlétének volt köszönhető, azaz, hogy felismerte, ha beleegyezik a vádlott által a beszélgetés folytán támasztott feltételekbe, illetve, ha a sál és az arca közé a kezét megpróbálja becsúsztatni és a sálát a száj és orrnyílásától eltartani, megmenekülhet. A vádlott tetteiből tehát nem igazolódott, hogy belső meggyőződése alapján önként hagyott volna fel szándékával, terhelti szándékváltás hiányában pedig az önkéntes elállás nem volt javára írható. Az elsőfokú bíróság sem állapított meg önkéntességre utaló és felismerhető külső körülményeket, amelyekből az a következtetés lett volna levonható, hogy a vádlott önként lemondott volna a sértett megöléséről.

[42] Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság arra kizárólag a jogszabályhelyek felsorolásával utalt, a következők rögzítése is szükséges. A Btk. 79. §-ában megfogalmazott büntetési cél a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el (speciális és generális prevenció). A büntetést a Btk. 80. § (1) bekezdése szerint az e törvényben meghatározott keretek között, céljának szem előtt tartásával úgy kell kiszabni, hogy az igazodjon a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, valamint az egyéb enyhítő és súlyosító körülményekhez. A büntetés kiszabása során igen hangsúlyos továbbá az egyéniesítés, valamint a szankciónak a tett arányához igazodása, a büntetésnek azonban az elkövető személyiségéhez is igazodnia kell.

[43] Az elsőfokú bíróság a vádlott javára és terhére értékelhető alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket túlnyomórészt feltárta. Az ítéltábla azonban a Kúriának a büntetés kiszabása során értékelhető tényezőkről szóló 56/2007. BK véleményében foglaltak figyelembevételével az enyhítő körülmények közül mellőzte, hogy a vádlott 25 éven keresztül a családjáért élt és dolgozott, a gyermekeit szerette és anyagi biztonságukról folyamatosan gondoskodott (mivel az túlnyomó részt törvényi kötelezettsége is), pontosítja továbbá az enyhítő körülményeket annyiban, miszerint a vádlott több igazolható betegségét is ekként értékelte. Súlyosító körülményként pedig az élet elleni bűncselekmények, azon belül a családon belüli, illetve a nők elleni erőszak elszaporodottságát vette figyelembe.

[44] A büntetés kiszabása során az irányadó középérték [Btk. 80. § (2) bekezdés], mivel az emberölés alapesete 5-15 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő és a Btk. 10.§ (2) bekezdése alapján a kísérletre a befejezett bűncselekmény büntetési tételkeretét kell alkalmazni, 10 évben volt meghatározható. A büntetés kiszabásakor irányadó középértéktől eltérő büntetés kiszabását akkor kell megindokolni, amennyiben az eltérés jelentős (BH2001. 354).

[45] A fentieket szem előtt tartva, valamennyi szempontot egybevetve, a törvényszék a vádlott javára eltérve, de a középértékhez közel, 8 évben állapította meg a szabadságvesztés büntetés tartamát, amellyel az ítéltábla egyetértett, a feltárt és pontosított bünteteskiszabási körülmények számára és nyomatékára tekintettel a büntetés tartama kellő, de egyben elegendő is, sem lényeges enyhítésére, sem súlyosítására az ítéltábla nem látott alapot, figyelemmel a bírói gyakorlatra is, ezért az ezirányú fellebbezések eredményre szintén nem vezethettek.

[46] A törvény erejénél fogva kötelezően alkalmazott közügyektől eltiltás mellékbüntetés ugyancsak arányban álló volt a szabadságvesztés tartamával, korrekciót nem igényelt.

[47] Az elsőfokú bíróság szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatával, az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításával, a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből való kizártság megállapításával, illetve a bűnügyi költség viselésével kapcsolatos rendelkezései megfeleltek a törvénynek, mindössze az elkövetés eszközeként használt, azonban 3tanú vagyoni érdekelt tulajdonát képező sál vonatkozásában döntött az ítéltábla – az ügyészi indítványnak megfelelően - ellentétesen, e tárgy lefoglalásának megszüntetésével és tulajdonosának történő kiadásával a Be. 320. § (1) bekezdés a) és 321. § (1) bekezdései alapján, továbbá a Be. 321. § (5a) bekezdése alapján pótolva a vádlott és a vagyoni érdekelt dolog átvételére vonatkozó kioktatását.

[48] A fentiekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, egyéb helyes rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy feltüntette az elsőfokú bíróság által tartott előkészítő ülés időpontját is, mivel ekkor rögzítette a vádlott személyi adatait, a tárgyaláson azonban nem. Rendelkezett a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetését követően letartóztatásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdései alapján, valamint kötelezte a másodfokú eljárásban felmerült kirendelt védői díj megfizetésére az állam javára a Be. 613. § (1) bekezdése alapján. Emellett feltüntette a vádlott helyes lakcímét és tényleges tartózkodási helyét is, a Be. 184. § (2) bekezdés f) pontjára figyelemmel, a Be. 561. § (2) bekezdés b) pontja alapján.

[49] Az ítélet elleni további fellebbezés lehetősége a Be. 615. § (1)-(2) bekezdéseiben foglalt feltételek hiányában kizárt.

Debrecen, 2026. június 4.

Dr. Gömöri Olivér s.k. a tanács elnöke, Dr. Mocsáry Eszter s.k. előadó bíró, Dr. Deák Judit s.k. bíró

Záradék: A Debreceni Törvényszék 24.B.367/2025/21. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla jelen határozatában írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2026. június 4.

Dr. Gömöri Olivér s.k.
a tanács elnöke